

Ramadan-fest på rådhuset

- af Alex Ahrendtsen

Rundt omkring i danske kommuner foregår der en kulturkamp, men i modsætning til andre kampe sker den i det dulgte. Kun hvis behjertede personer tilfældigvis får nys om den, eller hvis personer med adgang til svært tilgængelige oplysninger bringer det til offentlighedens kendskab, bliver borgerne for en kort stund gjort bekendt med den. Jeg taler selvfølgelig om den snigende islamisering, den venlige *jihad*,¹ som i det stille forsøges påført danskerne.

Dette er en frontlinieberetning fra kulturkampen. Jeg fortæller om en episode fra Odense. Den er ingenlunde enestående. Den er faktisk kendetegnende for hele landet.

RAMADAN-FEST PÅ RÅDHUSET

En overskyet eftermiddag i begyndelsen af september 2007 åbnede jeg som sædvanlig min bærbare computer, som Odense Kommune har stillet til rådighed for mig og andre byrådsmedlemmer. Herigennem har jeg adgang til Politikerportalen, der er min *online* arbejdsplads, og til hele kommunens politiske, administrative system. Denne septemberdag var anderledes end alle andre. På forsiden af Politikerportalen læste jeg, at byrådets medlemmer af integrationsrådet var indbudt til at fejre afslutningen på ramadanen i rådhusets fine festsal den 15. oktober 2007 kl. 17.30. Ledsagere var også velkomne.

Jeg må indrømme, at min første indskydelse var forbavselse. Dernæst blev jeg vred, hvilket øjeblikkeligt førte til handling. Normalt er dette ikke et godt

¹ For en kortfattet og meget oplysende introduktion til *jihad*-begrebet, se LARS HEDEGAARD: 'Den hellige krig'. *Nomos* 5:2. 2007, s. 25-40.

Alex Ahrendtsen

grundlag at handle på. Som regel betaler det sig at sunde sig og tænke tingene igennem, men mit arbejde de sidste to år som folkevalgt har lært mig, at man skal handle som menneske og ikke tænke alt for strategisk, når det drejer sig om principielle, etiske sager af national art. Jeg skrev derfor i minutterne efter en forholdsvis afdæmpet pressemeddelelse, som afstedkom en vis turbulens i de lokale medier på Fyn, men derom senere.

Der er en tid til handling og en tid til eftertænksomhed. Når man har handlet spontant og i overensstemmelse med sin samvittighed, har man også pligten til bagefter at sætte sig ned og analysere, hvad der egentlig skete. At lære af sagen. Hvordan var det kommet så vidt? Hvordan kunne en religiøs, islamisk manifestation pludselig blive genstand for en kommunal og borgmesterlig blåstempling? Svaret er, at det ikke skete på en nat, men at forarbejdet havde stået på siden 1999.

FOLKEKIRKENS TVÆRKULTURELLE SAMARBEJDE

I 1999 gik 25 sogne og to provstier sammen med Danmission om dannelsen af Folkekirken Tværkulturelle Samarbejde i Odense. Samarbejdets formål var at arbejde

med flygtninge og indvandrere for at sikre en folkelig og kirkelig integration på tværs af religiøse og etniske forskelle.

Vi tror på dialog og kontakt som vejen til forståelse mellem religioner og kulturer. Vi er af den overbevisning, at integrationsmæssige problemer bedst løses i samspil mellem indvandrere/flygtninge og danskere. Vi ønsker at udbygge og styrke samarbejdet mellem indvandrere/flygtninge og danskere.²

Lis og Leif Munksgaard blev ansat til at lede arbejdet, der bl.a. omfattede et værested, gudstjenester, kvindearbejde og konsulenttjeneste for menighederne i Odense. Leif Munksgaard havde i mange år været udstationeret i muslimske lande som missionær, men uden den store succes. Leif Munksgaard var dygtig til

² <http://www.fts-odense.dk/site/fts/>.

Ramadan-fest på rådhuset

at føre kampagne i medierne, og på den tid reagerede journalisterne kritikløst, når talen faldt på dialog med islam. I 2001 og derefter var jeg ofte på kollisionskurs med Leif Munksgaard, især da jeg i april 2001 stiftede Stormoske Nej Tak som reaktion på en række odenseanske aktørers tilslutning til en stormoske i Vollsmose. Leif Munksgaard var tydeligt nok ikke vant til kritik, og han følte da også, han blev nødt til at råbe vagt i gevær, hvilket han i julemåneden 2001 gjorde med en kronik,³ hvori han gjorde sekularismen til en større fjende end islam.

Nogle uger tidligere havde Leif Munksgaard med sine tilhængere været på besøg i en moske i Vollsmose. De var inviteret til at deltage i *iftar*-måltidet, så muslimerne kunne »fortælle om ramadanen og traditionerne, der knytter sig til den«. ⁴ »Meningen er, at vi skal slippe fri af fordommene om hinanden ved at lære hinandens skikke bedre at kende,«⁵ forklarede Leif Munksgaard journalisten Kirsten Nepper-Rasmussen, som i artiklen lakonisk kunne berette, at også de kristne var delt op efter køn.⁶

Denne adskillelse blev opretholdt, da muslimerne gengældte besøget i Fredens Kirke kort før jul. Jeg protesterede og skrev et brev til biskop Kresten Drejergaard og bad ham om at gribe ind, idet jeg påpegede, at julegudstjeneste og fest i Fredens Kirke blev fejret »på islamisk maner, idet kvinder og børn blev skilt fra mændene, hvorefter de to grupper hver for sig blev ført ind i kirken«. ⁷ Man går jo altid med et lønligt håb om at blive hørt og forstået, men det skulle ikke være tilfældet. Bisp Drejergaard svarede i sit brev,⁸ som han for en god ordens skyld sendte til pressen, at man også i Danmark har haft kønsopdelte gudstjenester, at han kunne henvise til 1. Kor. 9, 19-20,⁹ idet man skulle blive

³ 'Sekularismen er en langt større trussel mod kristentroen end islam og muslimer' *Fyens Stiftstidende* 12/12 2001.

⁴ *Fyens Stiftstidende* 30/11 2001.

⁵ Sammesteds.

⁶ Sammesteds.

⁷ Citeret i *Fyens Stiftstidende* 30/12 2001.

⁸ Sammesteds.

⁹ »Skønt fri og uafhængig af alle har jeg gjort mig selv til alles tjener for at vinde så mange som muligt. For jøderne er jeg blevet som en jøde for at vinde jøder. For dem, der lever under loven, er

Alex Ahrendtsen

»muslim for muslimer for om muligt at kunne forkynde evangeliet for dem«,¹⁰ og jeg kunne da ikke have noget imod, at evangeliet blev forkyndt, med mindre jeg da anså dem for at være »så underlødige, at de ikke er evangeliet værd«. ¹¹ Den biskoppelige velærværdighed henviste endvidere til sit bidrag i *Fyens Stiftsbog* 2001, hvori han skildrer sin sympati for Folkekirkenes Tværkulturelle Samarbejde. Så var grunden lagt.

INTEGRATIONSRÅDET

I følge integrationslovens § 42 kan en kommune frivilligt oprette et rådgivende organ på integrationsområdet.¹² Et sådant organ kaldes integrationsråd, og dets opgave er at give kommunerne kvalificeret vejledning vedrørende integration. Et sådant råd har vi også i Odense. Det består af 16 medlemmer, hvoraf de 11 pladser er fordelt mellem de største flygtninge- og indvandrergupper i kommunen. Derudover sidder der også en repræsentant for skolerne i Odense, en repræsentant fra Folkeoplysningsudvalget samt tre repræsentanter fra etniske foreninger. Rådet sammensættes efter et valg blandt indvandrere og flygtninge hvert fjerde år. Ved sidste valg i 2006 i Odense stemte 8,32 pct. ud af 11.000 stemmeberettigede odenseanere med flygtninge- og indvandrerbaggrund, dvs. godt 900 mennesker. De to største indvandrergrupper er på forhånd sikret to medlemmer. Der er altså mulighed for at få forholdsmæssig stor indflydelse på grund af den lave stemmedeltagelse.

Integrationsrådene er langt fra en succes. DR offentliggjorde sidste år, at fraværet var højt i 62 pct. af rådene.¹³ Stemmeprocenten var tilsvarende lav. Nogle kommuner har siden talt om at nedlægge rådene, deriblandt Københavns

jeg blevet som en, der står under loven, for at vinde dem, selv om jeg ikke er under loven.« 1. Kor. 9, 19-20.

¹⁰ Citeret i *Fyens Stiftstidende* 30/12 2001.

¹¹ Sammesteds.

¹² »I kommuner, hvor flere end 50 personer over 18 år i fællesskab fremsætter skriftlig anmodning herom, skal kommunalbestyrelsen oprette et integrationsråd.«; § 42, LOV nr. 474 af 01/07/1998.

¹³ www.dr.dk, 11.12.2007.

Ramadan-fest på rådhuset

socialdemokratiske integrationsborgmester Jakob Hougaard,¹⁴ som dog måtte strække våben efter pres fra SF og de radikale, der reddede integrationsrådets eksistens.¹⁵

Integrationsrådet i Odense blev oprettet helt tilbage i 1996, da byrådet vedtog den handleplan, som i 1994 var blevet udarbejdet. Rådet hed i første omgang Flygtninge- og indvandrerrådet, men skiftede senere navn til integrationsrådet. Odense-modellen havde betydelig indflydelse på den senere lovgivning på området. Det første valg til rådet blev afholdt i oktober 1997.¹⁶

I 2002 måtte den daværende formand for rådet, den irakiske kurder Jenan Ahmed Bozo, gå af¹⁷ efter at have opfordret danske politikere til at lovgøre omskæring.¹⁸ Bozo blev i 2005 valgt til Odense Byråd for Det konservative Folkeparti. Han blev afløst som formand af iraneren Jamshid Mazaheri, senere byråds kandidat for Socialdemokratiet. Efter valget til integrationsrådet den 7. marts 2006 konstituerede det sig den 27. april 2006, og den flittige og pligtopfyldende Jamshid Mazaheri måtte se sig slået af én stemme af den dengang 23-årige somalier og nyvalgte Abdulahi Bashir Egal, som blev formand, mens Mazaheri måtte nøjes med næstformandsposten. Det skulle vise sig, at det nye råd havde spændende forestillinger om integration.

DIALOGMØDER MED BORGMESTEREN

¹⁴ *Berlingske Tidende* 24/4 2007.

¹⁵ *Lokalavisen for Nørrebro og Nord-Vest* 4/7 2007.

¹⁶ Notat tilsendt forfatteren af sekretær for integrationsrådet, Birgitte Vinsten.

¹⁷ *Fyens Stiftstidende* 30/11 2002.

¹⁸ *Fyens Stiftstidende*, 17/11 2002: »Danske politikere burde arbejde for at lovgøre omskæring i stedet for at forbyde det.« Et somalisk medlem, Abdullahi Haji, af integrationsrådet mente: »Det er ikke relevant at tale om at gøre det lovligt. Det er ikke tiden til det nu. Somalierne skal rette sig efter loven, og den skal ikke laves om.«

Alex Ahrendtsen

I løbet af 2006 afholdt integrationsrådet en række såkaldte dialogmøder med borgmester Jan Boye, Det konservative Folkeparti. En arbejdsgruppe under integrationsrådet blev nedsat.¹⁹ Den bestod af følgende personer: Halil Özsari, Integrationsrådet samt OTEB, Tyrkisk Sammenslutning, Zeki Demir, Integrationsrådet, Parshank Saeed, Integrationsrådet samt Multikulturel Kvindeforening, Deniz og Uffe, Muslimer i Dialog,²⁰ Katja Antabi, Kommunikation, Odense Kommune, Hanne Rosenberg, Social- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, Birgitte Vinsten,²¹ Social- og Arbejdsmarkedsforvaltningen. Der gik rygter om, at også Asmaa Abdol-Hamid deltog i arbejdsgruppens møder, men det har ikke kunnet verificeres.

Den 25. september havde arbejdsgruppen haft møde for at planlægge dialogmøder og kampagner, og disse forslag blev præsenteret for rådet den 28. september. Rådet besluttede at tiltræde arbejdsgruppens forslag, som blev sendt videre til borgmesteren.

Den 25. oktober 2006 blev der holdt møde med borgmesteren, hvor følgende personer deltog: Odense Kommunes eventchef, Claus Christian Koch, kulturkonsulent (navn ukendt), pressechef Helle Fjord²² fra Vollsmose, direktør for Social- og Arbejdsmarkedsforvaltningen Henning Seiding samt repræsentanter for Integrationsrådet og etniske foreninger (navne ukendte).²³ Man blev enig om at søsætte en kampagne med følgende indhold: 1) Kampagne – som led i den overordnede *branding* af Odense, som allerede er besluttet. 2) Afslutning af ramadanen i oktober 2007 i byens centrum, f.eks. Flakhaven eller Rådhuset. 3) Åbning af bazaren i Thrige-bygningen i februar 2007. 4) Åbning af

¹⁹ <http://www.odense.dk/web1/integrationsraad.aspx>. Se under Referater fra rådets møder, Referater 2006, 28. september.

²⁰ Muslimer i Dialog anser forfatteren og journalisten Helle Merete Brix for at være åndeligt knyttet til Det muslimske Broderskab. Se HELLE MERETE BRIX: *Mod Mørket*. 2008.

²¹ Birgitte Vinsten er også sekretær for rådet.

²² Helle Fjord er tidligere tv-journalist fra TV-Danmark.

²³ <http://www.odense.dk/web1/integrationsraad.aspx>. Se under Referater fra rådets møder, Referater 2006, 26. oktober. Navne fremgår ikke af referatet. Jeg har indsat navnene.

Ramadan-fest på rådhuset

kulturhuset i Vollsmose, oktober 2007. 5) Åbent hus i Vollsmose – foreningsudveksling af foreninger fra Vollsmose og øvrige by.²⁴

Byens toneangivende folk i betydningsfulde stillinger, deriblandt borgmesteren, havde i samarbejde med integrationsrådet altså nikket ja til, at man skulle fejre ramadanen som et led i dialog med alle byens indvandrere. Odenses mange indvandrere var med et alle sammen blevet muslimer, og den bedste måde at føre dialog med dem var altså at støtte en officiel afslutning på ramadanen.

Et halvt år tidligere havde byens borgmester nedlagt forbud mod, at foreningen Stop Islamiseringen af Danmark lavede en demonstration i Vollsmose. »Det er en tåbelig provokation, der kan risikere at udarte sig, så nogen kommer alvorligt til skade,« sagde borgmesteren, der dog gerne ville imødekomme forslaget om en ramadan-fest foran rådhuset.²⁵

Der gik ikke mange dage, inden pressen fik nys om ramadan-festen. TV2 Fyn bragte et indslag om det den 30. oktober 2006.²⁶ Integrationsrådets formand Abdulahi Bashir Egal forsvarede selvfølgelig forslaget, som han mente var nødvendigt oven på terrorsagen i Vollsmose, så vi kunne lære hinanden bedre at kende. Herefter var der forholdsvis stille om sagen. Jeg glemte den ikke, men håbede måske, at man ville opgive den. Jeg skulle blive klogere.

Integrationsrådet offentliggjorde i efteråret 2007 planen om ramadanfesten på Flakhaven, som er den store plads foran rådhuset i Odense. Festen skulle foregå om eftermiddagen den 15. oktober og derved fejre afslutningen på ramadanen. Byens etniske foreninger var alle inviteret med. Enkelte valgte at melde afbud, deriblandt de iranske. Flakhaven er gennem tiden blevet brugt til utallige manifestationer, både religiøse og politiske. Hvis integrationsrådet ønskede at fejre ramadanens afslutning med en *Eid*-fest der, var det for så vidt i orden.

²⁴ Sammesteds.

²⁵ *Fyens Stiftstidende* 7/5 2006.

²⁶ <http://www.tv2fyn.dk/modules/tv2fyn/arkiv.php?keyword=ramadanfest>. Jeg protesterer i indslaget over forslaget.

Alex Ahrendtsen

Men da ramadan-festen pludseligt rykkede indendørs på rådhuset, fik den pludselig en anden karakter. Hvad var der sket? Som vi af referaterne fra integrationsrådets møder har set, så opererede man allerede i planlægningsfasen om enten rådhus eller Flakhaven. Borgmesterforvaltningen og alle berørte parter var med andre ord allerede varskoet om, at festen ville kunne rykke indendørs.

TURBULENS I PRESSEN

Nu vender vi så tilbage til den pressemeddelelse, jeg udsendte den 12. september, da jeg blev opmærksom på, at rådhuset nu skulle bruges til at gøre ramadanen til en slags officiel fest i kommunen. Jeg skrev bl.a., at det ikke

kan være rigtigt, at vi som kommune skal lægge hus til et ganske bestemt arrangement for en bestemt del af de etniske og religiøse minoriteter. Jeg er meget forundret over, at det er integrationsrådet, der er primus motor i festen. Integrationsrådets opgave er at varetage alle etniske minoriteters tarv og sørge for at arbejde for integrationen. (...) Med denne ramadan-fest blåstempler vi som kommune islamisternes arbejde, idet man giver islam fortrinnsstilling i forhold til andre religioner. Det er dybt bekymrende.

Nogle dage efter fulgte jeg kritikken op og sagde til *Fyens Stiftstidende*: »Ifølge rådets formand Abdulahi Egal er festen planlagt for at have en dialog med Odenses borgere. Festen udelukker en lang række etniske og religiøse minoriteter på grund af dens islamiske karakter (...).«²⁷ Og:

Det er problematisk, at kommunen stiller sin fornemste bygning til rådighed for en religiøs manifestation. Kommunen skal i den henseende være neutral, og hvis den ikke kan dette, må den hellere takke nej til, at man bruger dens lokaler på rådhuset. Det er jo ikke en hvilken som helst bygning. Den er jo det politiske hjemsted for byens styre. At holde en ramadanfest dér ville svare til at gøre det på Christiansborg. Alle kan jo se det absurde i dette (...).²⁸

²⁷ *Fyens Stiftstidende* 14/9 2007.

²⁸ Sammesteds.

Ramadan-fest på rådhuset

Jeg foreslog så, at man aflyste festen og holdt en fest for alle minoriteter i december²⁹ og gentog forslaget i TV2 Fyn i de følgende dage. Socialdemokratiets gruppeformand, den unge Peter Rahbæk Juhl, bakkede ramadan-festen op og ville ikke forholde sig til forslaget. Integrationsrådet tog imod ideen, men fastholdt ramadanfesten. Der har endnu ikke været afholdt nogen fest for alle minoriteter i byen. De øvrige partier i byrådet bakkede integrationsrådet op.

ET KULTURELT ARRANGEMENT

Jeg skrev derefter til borgmesterforvaltningen og bad den om at tilsende mig retningslinierne for brug af rådhuset. Den 14. september svarede man mig følgende:

Du har spurgt til, om der er retningslinier for brug af Rådhushallen og Festsalen. Jeg kan oplyse, at vi har retningslinier for brug af Flakhaven og Rådhushallen. Du kan finde dem på Odense Kommunes hjemmeside. Vi har ikke retningslinier for brug af Festsalen, men det pågældende arrangement, var bestilt som et arrangement i Rådhushallen. Da der ikke var ledigt på det pågældende tidspunkt, anviste vi i stedet for Festsalen.

Festsalen er en smuk, gammel sal med store malerier af den kendte, fynske maler Johannes Larsen. Den tjente tidligere som teatersal for adelen, og i dag bruges den blandt andet til officielle receptioner og arrangementer. Vi har fx taget imod kronprinsen og kronprinsessen i festsalen. Det er altså ikke en hvilken som helst sal, ramadan-festen blev afholdt i.

Et enkelt politisk parti må ikke låne rådhuset til at lave et arrangement. Der skal mindst være to partier involveret. Men en religiøs fest for en enkelt religion må man gerne holde. Jeg svarede derfor borgmesterforvaltningen og bad den ændre retningslinierne, så der generelt ikke må »afholdes religiøse arrangementer – fx for en enkelt religion,« jf. retningslinierne for de politiske partier. Der gik så nogle uger, før jeg fik svar den 3. oktober 2007:

²⁹ Sammesteds.

Alex Ahrendtsen

Jeg beklager, jeg først melder tilbage nu, men jeg har først nu fået drøftet din henvendelse med Jørgen Clausen [stadsdirektøren]. Vi er enige med dig i, at vi ikke skal udlåne lokaler på Rådhuset til religiøse formål. Sådan har vi også administreret retningslinierne. Når vi har godkendt udlån i det konkrete tilfælde, er det, fordi vi har opfattet det som et kulturelt arrangement snarere end et religiøst arrangement.

Et kulturelt arrangement? Ramadan-festen? Jeg svarede så de venlige mennesker, at jeg i al stilfærdighed ville gøre dem opmærksom på, at ramadanen var en af islams fem søjler og derfor en religiøs pligt for enhver muslim. Derfor kunne ramadan-festen på rådhuset kun anskues som en religiøs fest. Det kunne jo være, de ikke vidste det. Jeg hørte ikke mere fra borgmesterforvaltningen.

Festen blev gennemført, og rådmanden for Social- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, Erik Simonsen fra Ny Alliance, tidligere Det radikale Venstre, sagde i sin åbningstale blandt andet, at for ham var festen en succes, når »der kommer mange mennesker, og det bliver en dag uden ballade«. ³⁰ Journalist Jesper Mads Eriksen kunne da berette for læserne om ramadanen, at »Ligesom de kristnes jul er det en tre-dages fest kaldet Eid Al-Fitr, hvor der spises god mad og gives gaver til børnene«. ³¹

Jo, det var en succes. Formanden for integrationsrådet sagde da også, at han sagtens kunne forestille sig »en ny fest næste år. Og også gerne en større fest«. ³²

JIHAD I PRAKSIS

Det forunderlige i disse sager er såmænd ikke, at islams disciple forsøger at få det offentlige system til at føje dem i deres ønsker og derved få blåstemplet deres religion, men at ikke-muslimer i højere embeder begår så mange krumsporing for at imødekomme deres ønsker. De gør det i dialogens og tolerancens navn, mens islams disciple bare benytter sig af de kanaler, der står til

³⁰ *Fyens Stiftstidende* 16/10 2007.

³¹ Sammesteds.

³² Sammesteds.

Ramadan-fest på rådhuset

rådighed for dem, så de kan udbrede kendskabet til deres tro og derigennem forberede dhimmificeringen af det danske folk.

Sådan foregår *jihad* i praksis i dagens Danmark. Det er dygtigt gjort. Det er langt fra et enestående tilfælde. Ikke engang i Odense. Sådan foregår det hver eneste dag landet rundt. Støttet af skatteyderfinansierede ikke-muslimer.

Jeg blev i dagene omkring ramadan-festen løbende kontaktet af journalister, der havde svært ved at forstå mine indvendinger. Det svarede jo bare til danskernes julefest. Hvordan kunne jeg have noget imod det? Jeg svarede som regel, at vi endnu ikke havde fejret de ortodokse russeres julefest på rådhuset, så hvorfor favorisere en bestemt religion? Desuden havde vi religiøse bygninger til den slags. Hvorfor skulle rådhuset pludselig lægge lokaler til dette?

Det er forbavsende, hvordan mennesker kan lulle sig selv ind i en forestilling om dialog uden at forstå, hvad modparten egentlig forstår ved dialog, og hvad denne modpart ønsker at bruge dialogen til. Det er katastrofalt, når det drejer sig om islam.

Islam er dog ikke den egentlige modstander. Som religion er den meget ligetil. Man skal kun ulejlige sig med at læse dens skrifter og kende til ikke-muslimers erfaringer med islam gennem historien for at få en fornemmelse for, hvad det vil betyde for ikke-muslimen. Den egentlige modstander er vor egen indædte modvilje mod at forstå, hvad der foregår.

I tilfældet med ramadan-festen er der en lang række faktorer, der har muliggjort festens afholdelse. Uden biskoppens tilsagn til oprettelsen af et tværkirkeligt samarbejde, uden dette samarbejdes knæfald for islam, uden lokalpolitikeres manglende mod, uden Folketingets muliggørelse for integrationsrådets oprettelse, uden embedsmændenes manglende indsigt, uden pressens politiske korrekthed, uden vælgernes ligegyldighed ville vi aldrig nogensinde have haft en ramadan-fest. Vi ville aldrig have haft alle disse daglige manifestationer af islams synlighed, uden hvilken den ikke kan eksistere.

Kristendommen overlevede flere hundrede år i katakomberne under Rom. Den overlevede kommunistlandenes brutale undertrykkelse. Men islam ville dø uden synliggørelsen. Derfor denne nærmest maniske, desperate higen efter synlighed i

Alex Ahrendtsen

det offentlige rum og i medierne. Tildækkede kvinder, skæg, kjortler, minareter mm. er altafgørende for islams fremtid. Uden denne synlighed dør islam.

Det har derfor været noget af en prøvelse for mig at lytte til de mange velmenende menneskers forsøg på at få mig til at indse, hvor ubetydelig en sådan lille ramadanfest er. Isoleret set, ja, men sætter man denne ene brik sammen med alle de mange andre brikker i det islamiske puslespil, ser billedet helt anderledes ud. Så er der med ét en logik og en systematik, der åbenbarer sig for en. Ikke en planlagt og veltilrettelagt systematik, men en logik der er islam iboende. Uden denne forståelse for denne logik er det umuligt at bekæmpe islam. Derfor forsøgte jeg efter bedste evne at forhindre festligholdelsen af ramadanen på rådhuset. Denne gang mislykkedes det. Og måske næste gang også. Men på et tidspunkt vil det lykkes at få vendt strømmen. Imens er det vores opgave at forhindre det værste. Efter bedste evne.